

Qui defensa l'ecologisme sobiranista?

written by Santiago Vilanova | 30 de setembre de 2017

Finalment el grup parlamentari dels Verds al Parlament Europeu s'ha mullat sobre la qüestió catalana i reclama a la Comissió Europea que prengui la iniciativa de convocar de forma urgent un diàleg polític entre Catalunya i Espanya abans de l'1-0. En cap cas, però, defensa el dret a l'autodeterminació del poble català tot i essent aliat amb ERC en el Grup Verd/Aliança Lliure Europea. No m'estranya, ja que en el passat mai van acceptar la presència en el grup d'un partit ecologista català sobiranista com era Alternativa Verda.

Coneixent el currículum polític dels presidents del grup que han escrit al vicepresident de la CE, Philippe Lambers, del partit való ECOLO, i de Ska Keller, de l'Aliança 90/ Die Grünen, no es podia esperar cap altra proposta que l'ambigüitat. Contràriament, l'històric AGALEV i Groen!, els partits ecologistes flamencs, defensen el nostre dret a l'autodeterminació.

Aquest pronunciament m'ha fet reflexionar, però, sobre la greu situació de l'ecologisme a Catalunya.

Quan els líders d'Òmnium Cultural i l'ANC parlen de les aspiracions del poble català solen oblidar-se que una de les més importants per separar-nos d'Espanya és la de millorar la nostra qualitat de vida. I això passa, inevitablement, per l'ecologia, ciència menystinguda durant tot el procés.

Catalunya podia haver disposat d'un partit ecologista

transversal, dialogant, responsable i tècnicament sòlid per donar resposta política a la majoria dels problemes ambientals que pateix el territori. Durant les dècades dels 70 i 80 existien tots els ingredients per consolidar-lo: una crítica raonada d'una part de la població al model de creixement impulsat pels *Planes de Desarrollo* dels tecnòcrates franquistes; una oposició consistent a l'energia nuclear (vam aconseguir guanyar la batalla contra les mines d'urani); una defensa dels paisatges i dels recursos naturals a la majoria de comarques (mobilitzacions a la Garrotxa en defensa dels volcans i a l'Empordà, dels aiguamolls); una acció, fins i tot penal, contra les grans empreses contaminadores (Torras Hostench, Inpacsa, Fecsa...); una permanent presència als mitjans de comunicació (gràcies al Col·lectiu de Periodistes Ecologistes es van crear les seccions de medi ambient a tots els diaris de Barcelona) i, finalment, una relació internacional creixent de l'ecologisme català.

El problema per l'extensió del moviment social i polític van ser els partits d'esquerres que veien perillar el seu monopoli electoral però també la cort corrupta del pujolisme i dels seus lobbies econòmics i energètics que ens tenien pànic. No volien cap crítica al seu model productiu. Un factor que no es pot obviar va ser l'apropiació del genèric "verds" per part d'ICV, gràcies al Ministerio del Interior que ho va autoritzar, i que quan va ingressar com a membre del Partit Verd Europeu el 2004, no va deixar entrar ni com a observadora a Alternativa Verda, que havia estat un dels partits impulsors d'aquesta coordinació confederal en els congressos de Dover (març de 1985) i Estocolm (agost de 1987).

Santi Vilanova durant la roda de premsa dels partits verds posterior al Congrés d'Estocolm dels European Greens l'agost de 1987 junt amb Petra Kelly (Die Grünen, alemany), Freda Meisser-Blau (Die Grünen Alternative, austríac), Sara Parkin (Ecology Party, anglès) i Per Garhton (Miljöpartiet, suec) entre altres líders ecologistes europeus.

El resultat d'aquella conspiració política i mediàtica ha estat l'endarreriment de Catalunya en la seva autosuficiència energètica i que l'economia productiva s'hagi fet mitjançant una constant degradació ecològica i espoliació dels nostres recursos naturals. Avui l'impacte antròpic sobre el territori és equivalent a una població de vint milions d'habitants. Però el nostre vicepresident Oriol Junqueras es manifesta eufòric quan ens parla que a finals del 2018 el PIB català arribarà al rècord de 245.000 milions d'euros. Quanta degradació ecològica i salut pública comportarà aquest creixement? No veig que aquesta sigui una manera intel·ligent d'adaptar-nos al canvi climàtic i millorar la qualitat de vida dels catalans en la futura República.

Els nous partits sorgits de la crisi econòmica i social ho fan amb ideologies revolucionàries del segle XX i menystenen tot el que comporta l'economia ecològica i els principis ètics de la Carta de La Terra (coneixen les diputades de la CUP, de Podem i Barcelona en Comú què és la Carta de la Terra?). La majoria de països nòrdics i centreeuropeus als quals volem imitar han aconseguit que el seu PIB no comporti la destrucció contínua dels recursos naturals. I els partits ecologistes han

esdevingut decisius per arribar a tan envejable qualitat de vida.

És per això que com a cofundador d'Alternativa Verda (1983), partit ecologista pioner, demano a les noves generacions que impulsin la refundació de l'ecologisme català amb la finalitat d'influir en la redacció de la Constitució i en el model de desenvolupament de la nova pàtria lliure. Les velles ideologies ja no són útils per dissenyar els models de societat a què ens obliga l'adaptació al canvi climàtic. El consumisme exacerbant ens porta al desastre.

Reflexionem com ha esdevingut possible que aquells ecopacifistes alemanys dels anys 80 (els Die Grünen) avui puguin optar a governar amb la conservadora Àngela Merkel (disposada a tancar les nuclears i a defensar un pla econòmic per mitigar el canvi climàtic); o que Àustria sigui presidida pel septuagenari ecologista Alexander Van der Bellen. Catalunya reclamarà l'existència d'un partit ecologista en el nou escenari polític que s'albira si l'1 d'octubre la mobilització popular justifica la declaració unilateral d'independència. I potser en els pròxims anys el grup verd al Parlament Europeu l'haurà d'admetre com a membre de ple dret.